

Nr 11.

Av herr **Klefbeck**, om uppskov med polismäns inkallelse till krigstjänstgöring.

Under det nu pågående världskriget hava våra värnpliktiga i mycket stor utsträckning utkallats till tjänstgöring för rikets försvar. Enligt många mening hava dessa inkallelser ägt rum i högre grad än nöden krävde. Men den frågan skall jag icke riva upp. Jag betvivlar icke ett ögonblick, att de för vår neutralitets värnande mest ansvariga hava varit övertygade om, att inkallelserna varit nödvändiga i den utsträckning de haft.

Dock har det förekommit, att åtskilliga klasser varit så gott som befriade. Så har, tror jag, fallet varit med hela järnvägsmannakåren, och jag förstår skälen härför. En hel del andra hava av familjeskäl befriats, en annan del — åtminstone i början — av hänsyn till industriens krav. Ofta påtalade äro också de synnerligen ojämna inkallelserna bland flottans A-klassare.

En grupp värnpliktiga, som länge fingo uppskov med inkallelsen, voro polismännen i Stockholm och kanske några andra större samhällen. Man ansåg dem nödvändiga för ordningens upprätthållande. Men när det icke längre ansågs möjligt att fritaga dem från inkallelse, blev det i stället så många flera bland dessa, som nästan på en gång togos ut. Sedan inställde sig för överståthållareämbetet mycket stora svårigheter att på ett tillfredsställande sätt ombesörja ordningens upprätthållande. Det går icke att i en hast anskaffa så många extra polismän, att vakanserna kunna fyllas. Ty till polismannens grannliga, maktpåliggande uppdrag kan icke användas vilken arbetslös som helst. Det måste vara

kvalificerat folk. Och även dessa behöva någon tids utbildning, innan de kunna skickas ut i tjänst. Från polismännens egna led klagas över, att det nu är dem omöjligt att så svara för ordningen i staden, som tillbörligt är. Och i tidningarna klagas ganska ofta över tilltagande ordningar, särskilt inom den s. k. gamla staden.

Nu kunna ju tiderna — det Gud förbjude — bliva än hårdare för de neutrala än de nu äro. Och då måste ju alla andra hänsyn än hänsynen till neutralitetens värnande försvinna. Men så länge tillståndet ännu är så pass lugnt som det är, undrar jag, om det skulle i någon egentlig grad betyda något för fosterlandets försvar, om polismännen i de större samhällena åtminstone tillsvidare erhöle uppskov med sin krigstjänstgöring. De utgöra ju i alla fall en försvinnande liten del av de många tiotusen utkallade. Och deras tjänst även som civila går ju ut på att upprätthålla trygghet och ordning. Och denna tjänst är utan tvivel både fysiskt och andligt bra mycket mera ansträngande än tjänstgöringen vid truppförbandet.

Med den knappa tid, som står mig till buds, har det icke varit mig möjligt att i överståthållareämbetet taga reda på antalet inkallelser och av dem beroende vakanser. Men skulle vederbörande utskott anse min motion värd något beaktande, är jag viss om att nog så belysande siffror skulle kunna erhållas från överståthållareämbetet.

Till vår huvudstad samlas ju i dessa tider många mycket tvetydiga existenser både från vårt eget land och sannerligen icke minst från utlandet. Det synes mig under sådana förhållanden vara av mycket stor vikt, att tillräckliga krafter finnas för att bereda fredliga medborgare den trygghet de ha rätt att göra anspråk på. Detta önskemål kan icke gärna vinnas på den vägen, att man anställer en mängd nya personer. Ty de mobiliserades krigstjänstgöring omfattar ju vanligen 6 veckor. Och att för så kort tid rycka en person från hans förutvarande tjänst för att sedan nödgas ställa honom på bar backe, när den ordinarie polismannen återvänder till sin tjänst, det är oförsvarligt.

Jag ser därför ingen annan lösning av frågan än ett uppskov tillsvidare med polismäns inkallelse till krigstjänstgöring. En särskild svårighet medger jag vara den, att polismännen merendels varit stamanställda och därför böra vara lämpliga som instruktörer. Men jag tror, att det lika litet nu som vid begynnelsen av mobiliseringen skall möta några oöverbinnerliga svårigheter att ordna även den frågan.

På grund av vad jag anført, får jag därför vördsamt hemställa,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t täcktes vid inkallelser till rikets försvar tillsvidare bevilja uppskov åt tjänstgörande polismän.

Stockholm den 24 januari 1917.

Ernst Klefbeck.

